

Bep Maassen-van Haeften:

“Bridgen hoorde bij een goede opvoeding”

In de rubriek ‘Doorvragen’ mag de geïnterviewde bepalen wie de volgende maand aan het woord komt en welke vraag in ieder geval moet worden gesteld.

De vorige kandidaat, Monique Melchers, vroeg of u zich nog Indische spelletjes kunt herinneren?

“Alleen nog bikkelen. Dat ging met een bal en allerlei aparte, kleine steentjes. Die gooide je met de bal in de lucht en dan moesten al die steentjes met een bepaalde kant naar boven kijken. Bridgen heb ik op mijn twaalfde geleerd, dat hoorde bij een goede opvoeding. Mijn ‘spelletjesoma’ heeft het hele culbertson-systeem in een prachtig gedicht van meer dan veertig regels op rijm gezet. Ja, ik ken het nog helemaal uit mijn hoofd.”

Wat is uw achtergrond?

“De vader van mijn vader was in Indië officier van gezondheid bij het leger. Mijn vader is geboren op Sumatra. Na de Eerste Wereldoorlog ging hij samen met mijn moeder met de boot terug naar Indië. Mijn vader had indologie en bestuurskunde gestudeerd en werd als bestuursambtenaar iedere paar jaar overgeplaatst. Tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben we drie jaar in het jappenkamp gezeten. Mijn broer die

studeerde, moest in militaire dienst en werd als krijgsgevangene vervoerd naar de aanleg van de Birma-spoorweg en heeft het niet overleefd.”

Vindt u het moeilijk om over die tijd te praten?

“Nee, niet zo erg. Toen ik tegen de tachtig liep, heb ik een boekje geschreven over mijn jeugdherinneringen in het jappenkamp. Op de computer, want een lieve schoondochter had er nog eentje staan en leerde het mij. Mijn moeder en ik hebben in het minst slechte jappenkamp gezeten, in huizen dus niet in barakken. Mij vader heeft het heel erg slecht gehad, die heeft acht maanden in een cel van anderhalf bij twee meter opgesloten gezeten. Mijn moeder had een functie als straatleidster, ze moest alle bevelen van de Japanners doorgeven, en ik hielp haar. Dat was moeilijk, omdat de mensen altijd honger hadden en meer wilden dan ze konden krijgen. Het boekje is bestemd voor mijn grote familie. Daardoor heb ik, denk ik, alles van me afgeschreven en er geen trauma aan overgehouden. Ik heb het aan een paar bekende Nederlanders toegestuurd, zoals Geert Mak, want zijn vader was dominee en aalmoezenier en heeft mijn broer stervensbegeleiding gegeven bij de Birma-spoorweg. Ik kreeg een erg aardige brief terug.”

Ontmoette u uw man in het jappenkamp?

“Hij was de beste vriend van mijn overleden broer. Nadat de oorlog voorbij was,

ging hij op zoek naar zijn ouders en toen kwam hij bij ons in het kamp. Hij kwam mij tegen en we waren acuut verliefd. Mijn moeder, vader en ik zijn door gelukkige omstandigheden in 1946 met de allereerste boot, de Nieuw Amsterdam, naar Nederland vertrokken. Mijn man was toen medicijnenstudent. Hij kon pas vier dagen later mee op de Oranje dat in de oorlog als hospitaalschip had gevaren. Hij mocht mee van de kapitein, omdat hij had aangeboden om tijdens de reis voor niets in de ziekenboeg te werken. Hij is arts geworden in Leiden en ik werd medisch analist. We verloofden ons snel en zijn in 1948 getrouwd. We kregen acht kinderen, vijftien kleinkinderen en twaalf achterkleinkinderen.”

Toen u terugkwam, kon u eindelijk weer gaan bridgen?

“Mijn man kon wel bridgen, maar was geen enthousiaste speler. Hij ging een avond per week op beeldhouwles en ik op bridgeles. Niemand speelde culbertson, dus leerde ik acol. Ik ben al lang weduwe, het is erg prettig om als afleiding te bridgen. Je ontmoet mensen en doet zo aan hersengymnastiek. Ik bridge nog bij drie clubs: twee keer 's avonds bij Scylla en V.O.G., en één keer 's middags bij Up and Down, waar ik altijd met de scootmobiel naartoe ga en waarvan ik tien jaar voorzitter ben geweest. Bridgeclub V.O.G. vestigt zich binnenkort hier in de Statenhof, het woonzorgcentrum waar ik woon. Sommigen vroegen: ‘Dan kom jij zeker in peignoir aan tafel?’” ■

Als dochter van een bestuursambtenaar in Nederlands-Indië leerde Bep Maassen al op jonge leeftijd bridgen. Ze werd 94 jaar geleden geboren in een dorpje aan de Javaanse kust en schreef een boekje met haar jeugdherinneringen aan het jappenkamp. Bridgen doet ze nog steeds, bij drie clubs in Leiden.

De volgende kandidaat in Doorvragen is Thea Hendriks, een Limburgse bridgster die onlangs in Rotterdam Nederlands kampioen stoepranden werd. Wat wil Bep Maassen graag van haar weten? "Hoe gaat dat stoepranden?"